Temps Ordinari - Sisè diumenge

Per Administrador el dg., 15/02/2015 - 09:00

Lv 13,1-2.45-46
1C 10,31-11,1
Mc 1,40-45

Els darrers diumenges abans de quaresma estem veient l'actuació apostòlica de Jesús, amb una música de fons constant: tothom li portava els malalts. "A tot arreu on arribava, pobles, viles o llogarrets, posaven els malalts a la plaça i li demanaven que els deixés tocar, ni que fos la borla del seu mantell. I tots els qui el tocaven quedaven curats" Mc (6,56).En contemplar aquestes escenes fàcilment ens engresquem amb Jesús, participem de l'admiració del poble, sentim l'alegria dels familiars, veiem l'entusiasme dels deixebles i ens identifiquem amb el malalt curat. Potser ens deturem menys en la consideració del malalt encara malalt! Justament, el diumenge passat llegíem el clam de desesper de Job fet una úlcera de cap a peus. Aquesta lectura introduïa la comunitat cristiana en la pell dels infinits malalts que curava Jesús segons el text de l'evangeli del dia. La litúrgia ometia pietosament un dels versets més punyents i feridors del lament de Job: "La meva carn, plena de cucs, és una crosta terrosa. La pell se'm clivella i supura" (7,6). Ja abans havia fet constar l'autor sagrat que Job, assegut a la cendra, es gratava amb un tros de terrissa (2,8). Ara bé, tot i aquesta segona prova, Job no va faltar a Déu. Fins i tot la seva dona l'instava a maleir Déu i morir d'una vegada! (2,9). Els amics encara li afegien un altre dolor. L'acusaven. El seu mal era un càstig de Déu per haver pecat. A l'evangeli d'avui Jesús cura un leprós. En aquesta escena no és tocat sinó que és ell qui toca el malalt. Una vegada més actuarà la seva infinita compassió i la seva aposta per la dignitat. Però, insistim, el final feliç meravellós no ha d'ocultar el penosíssim temps anterior de neguit i penombra. Jesús ensenya als deixebles a mirar a la cara, a tocar el mal. (Nota: No serà convenient, potser, en l'homilia, la descripció tan crua de les malures, però sí que convindria presentar l'infern físic, psíquic i espiritual que viu molta gent malalta). La lepra avui és controlada. Acaba de publicar-se a Mensajero la incidència de les religioses franciscanes i de la Companyia de Jesús en la leproseria de Fontilles durant 100 anys (1909-1914). Un dels seus iniciadors, el P. Ferrís, concretava el seu objectiu en 1.- Dignitat de vida del malalt; 2.- atenció mèdica i humana; 3.- consol espiritual i religiós; 4.- clima familiar i de treball. Tres anys abans de la fundació de Fontilles, els americans confinaven a la illa de Culión 4000 leprosos que pul·lulaven per l'arxipèlag filipí. Un jesuïta excepcional, nascut a Borriana, Joaquim Vilallonga, després de ser superior provincial d'Aragó, anà a atendre la leproseria de Culion fins a la seva mort als 94 anys. Els indígenes també consideraven la malaltia un càstig diví i en feien unes teràpies espantoses, enterrats fins al coll o mantenir-los en remull dies i dies. En temps de Jesús la ignorància i la por eren absolutes. El malalt havia de cridar: "Impur! Impur!. D'una altra manera també malalties actuals reclamen aquesta segregació. Pensem en l'Èbola, la Sida, i altres malalties infeccioses. Ara bé, amb Jesús irrompia el Regne. Quan Joan envia deixebles a preguntar a Jesús si és el Messies esperat, els contesta: "Anuncieu a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, **els leprosos queden purs**, els sords hi senten, els morts ressusciten, el pobres reben l'anunci de la bona nova" (Mc 11,4-5). Jesús va fer el miracle. Els seus seguidors tenen, tenim, el poder de fer el mateix: "En designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis".(Mc 3,14-15). Quan el Papa Francesc ens empeny a anar cap a la perifèria, parla al rebuf de Jesús. A la segona lectura Sant Pau explica aquest rebuf: fer-se tot a tots, no escandalitzar ningú, complaure tothom ja sigui jueu, grec o cristià. Invita per tant a imitar-lo tal com ell imita Jesús.

ETIQUETES
MALALTIA DOLOR